

Lacul

Carmen

Lacul munților mă cheamă
Să îi fac din suflet ramă
Fiindcă e oglinda zării
Și sfârșitul depărtării.

Când ajung la malul lui
Văd barca pescarului
Și mă urc în ea, văslesc
Printre stele, nefiresc!

Lacul este cerul ud
Iar în el, pescarul nud
Zboară cu aripi de vise
Să prindă-n plasele-ntinse
Luceferii ce-au căzut
Din adâncul neștiut!

Din priviri ne-am înțeles...
Și îndată am cules
Mulți luceferi ce-au încins
Apa lacului închis
Între munții ce-au văzut
Stelele când au căzut...

Pescarul și barca lui
Sunt la malul lacului
Iar eu încet mă scufund
Și mai am un singur gând...
Să-mi agăț în suflet stele
Și să zbor la munți cu ele!